

DE POSTRIJDER

Abonnement

6 francs per jaar. Een blad afzonderlijk 15 centimes. De abonnementen zijn vooraf betaalbaar. Aankondigingen 15 centimes per drukregel. Reclamen, vermissen en andere artikels vooraan of midden in het blad: 1 fr. den drukregel.

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad. De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags. Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.

De personen die een abonnement aan den Postrijder nemen voor het jaar 1885 zullen het blad gratis ontvangen te rekenen van den dag hunner inschrijving tot nieuwjaar. Men kan den Postrijder een, twee of driemaal per week ontvangen. De prijs is bepaald als volgt: Driemaal per week . . . fr. 6,00 Twee maal . . . fr. 5,00 Een maal . . . fr. 4,10

TONGEREN, DEN 22 NOVEMBER.

Van alles wat.

Het geschreeuw van het geuzenjanhagel tegen de schoolwet blijft aanhouden, ondanks de toezegging die minister Thonissen heeft gedaan aan de schreeuwers der Logie. Zoo gaat het: hoe meer men geeft hoe meer men hebben wil, en men wordt altijd in de hand gebeten door hem dien men wel doet. *Experientia docet!*

Volgens de omzendbrieven der ministers Jacobs-Thonissen, zullen in de aangenomenen scholen geene uitlandsehe onderwijzers mogen zijn. Heel goed, maar wij eischen hetzelfde voor de officieele scholen. Daar zijn vele vreemdelingen geplaatst onder het doodgravers-ministerie van Piet Van Haa-beeck, en die moeten dus o-k weg. Waarom zou men twee maten en twee gewichten gebruiken en strenger zijn voor de aangenomenen dan voor de officieele scholen die toch onder hetzelfde toezicht staan? Een heetje eerlijkheid, as-je-blijft!

Koning Leopold heeft wellicht de ministers Jacobs en Woeste doorgezonden, met de hoop dat alles zou gedaan zijn. Maar zal hij niet bedrogen zijn? De Logie vraagt altijd meer en meer, al moet het een koningskroon kosten. Dat helsch gebroed is nooit voldaan, want 't is niet tevreden van zijn eigen zelden.

De geestelijkheid, gesteund door de geloovige burgerij, heeft ook gehouden tegenover de Logie en niet gebukt voor geweld en onrecht. En wat is er gebeurd? Eindelijk hebben wij op een schitterende wijze gezegepraald en de Logie voor goed neergeslagen. Indien de Koning wil de honden tegenover het straatruim, zou hij er eindelijk ook baas over zijn. Toegeven en kruipen, dat is zich zelden verraden en leven aan den vijand. Het gedrag der katholieke partij tegenover de Logie deze laatste zes jaren, moest hem tot leidraad dienen. De krachtadigheid verwint alle hinderpalen, zelfs het gebrul van het gepeupel der Logie.

De geuzen-bladen die over eenige weken zoodanig tegen den koning bulderden en hem uitmaakten voor 'nen voddennan die ons 5 miljoen kost terwijl een voorzitter der republiek slechts 100,000 fr. zou kosten, die geuzenbladen worden nu eensklaps koningsgezind en zijn boos tegen degene die de laatste daden des Konings durven knibbelen. Dat is weer de oude historie. De wet is bij die mannen maar eerbiedwaardig wanneer wij met geusch of goddeloos is: de koning wordt ook een brave vent als hij in hunne kaarten speelt en de katholieken benadelt. Anders is de wet slecht of de koning is slechts een tekenmachin. *Mie geuzen-eerbied* zal den koning niet veel bloed bijzetten.

Eenige geuzen-bladen onder andere de *National* gaan intruderend voort met op een geweldige wijze den koning aan te randen. Er is een groot verschil tusschen de waarheid te zeggen, gelijk de katholieke bladen doen, en gemeene nitschelen.

EEN ARME JONGEN

(6e VERVOLG.)

Ik zag dat vader dien ellendige bedelaars een gelukkiger lot zouden genieten, ware de samenleving zelve ten hunnen opzichte met christelijker gevoelens doordrongen geweest; ik ondervond dat er in de maatschappij meer wetten van behoeding dan van bestraling behoorden te wezen; want de eersten, enkel uit menschenliefde voortvloeiende, zouden de laatsten schier nuttelos maken. Ik werd wederom in de overtuiging bevestigd dat de opvoeding der geringere volksklassen dient verbeterd te worden. Van de tien bedelaars zouden er negen treffelijke werklieden zijn, wierden zij in hunne jeugd door een stevige en vaderlijke hand bestuurd. Naarmate wij de schooiers vastgrepen, geleiden wij hen naar den Mammelokker (stadsgewang). Daar zegden zij hunnen naam, en wierden zij in een kot gestoken, totdat er een genoegzaam getal was, om naar het Spinhuis van Brugge gestuurd te worden. Op de Zandbrug bespeurden wij een man van 50 tot 60 jaren, die er gansch zekelijk uitzag, en op eenen grooten stok leunde. Een slechte hoed was tot op zijne oogen nedergetrokken en het gedeelte van zijn aangezicht, dat men zien kon, was door de zon bruin gebrand. Zijne kleederen waren gecheurd en zijne schoenen met koorden aan de voeten gebonden. Hij vroeg eenen heer die voorbijging, eenelmoes, en deze gaf hem een cent. — Morbue, zei de politie-agent, nog nooit zag ik een vagabond van dat voorkomen. Kom, wij

dingen naar den troon te werpen, gelijk de geuzen bladen verrichten. De waarheid dient gezegd in het belang der geschiedenis. De uitscheldingen zijn maar goed om het gepeupel der geuzen-blenden te bevredigen.

De koningen — de wijze koningen ten minste, — wenden zich in moeilijke omstandigheden tot de geleerdste, de ondr-eufde wijste staatsmannen om raad te vragen. En wat doet onze Leopold? Hij miskent de ouden en geleerden, en weadt zich tot wijse-wasjes en krukken, tot verkliekers en haatdragers. Washt... een stuk gewezen volksvertegenwoordiger van Brussel, een erkende figuur van het land naast Pecher, zijn thans de raadgevers en opstokers der Kroon, met nog eenige andere bekende en onbekende nulliteiten. Zoo moet ons land, of beter het Koninkdom wel om zeep gaan. Dat is nu geene regering meer; 't is een soort van poesjenlenspel!

De ooren van den ezel worden reeds zichtbaar. Eenige geuzen bladen bekennen nu zelden dat het ministerie niet is doorgezonden tegevoelge der gemeentekiezingen, want dat zulks maar een klein geestige nyltucht is geweest; maar dat de ware reden de *nationale reserve* is: 50,000 man meer soldaten om ons land voor goed naar den bestelstaf te leiden. Die bekendenis betekent veel. Maar de *reserve* zal de koning van de katholieken niet krijgen. Hij is veel te braaf geweest tegenover hen. Hen willen onder de voeten der geuzen werpen en dan nog van hen een *cadeauken* vragen dat is zoo wat te vet. Sire zal misschien gedacht hebben: dat de katholieken zoo dom zijn als zijne raadgevers, of zoodom ten minste gelijk de liberale logenbladen hem dit hebben wijs gemaakt. Dat gaat over zijn houn!

Het is nogtans een kleinigheid die hij vraagt, en die men hem weigert. Hij verlangt enkel een reserve-leger van 50 duizend man. 't Is waarachtig de moeite niet waard! Ik begriep waarlijk niet hoe de katholieke regering hem in de plaats van 50, geene 100 duizend soldaatjes aan de hand doet!

Thans vraagt de jaarlijksche lichteing maar 15 duizend man. Is het spreken waard? Slechts 15 duizend jongens die aan hun ambacht en aan het veld onttrokken worden, om in de kazernen soldatenvoeten te leeren, wat enkel een geringe budgetsom eischt van 50 miljoen 's jaars.

Wat geven die 50 duizend jongens, min of meer, aan huisgezin en arbeid onttrokken? Het huisgezin kan immers zonder broodwinners voort? De Staat brengt in ieder burgershuis immers een kieken in den pot, en een hoender op tafel. Wat geven die duizenden boerenjongens, dat zij aan den ploeg onttrokken worden? De boeren zijn immers rijk en bebouwen het land immers maar voor hun tijdverdiel?

En dan, de eenige miljoentjes, die dat *reserve-leger* meer zou kosten? Wat armzalige vitterij! Wat is toch een miljoen? En daarom zou men den koning ongenoege willen doen met zijn 50 duizend soldaatjes te weigeren!... 't Is voorzekeer kwade wil, want met een beetje meer lastre te betalen, zou bijvoorbeeld het dubbel van thans, waren de miljoentjes aldra gevonden.

En dan ware ons leger op behoorlijken voet ingericht! Dan zouden er weldra meer soldaten zijn dan burgers, en, wanneer Pruisen, Frankrijk of Engeland ons België zouden willen binnenpal-

zullen hem in den bak steken.

Wij gingen naar den ouden man toe, die eer wij hij hem waren, reeds een beweging deed om ons te volgen.

— Wat spoedig, onde! zeide de agent.

De bedelaar deed zijn best om ras te gaan, maar hij kon zijn ziekelijk lichaam slechts met moeite voorthelpen.

Wij kwamen weldra in den Mammelokker en de agent vroeg de aangehoedene zijn naam.

— Louis Van Haute, antwoordde de oude man.

— God van den Hemel! mijn vader! gilde ik uit, en ik viel den onderling aan den hals, die in mijne armen het bewustzijn verloor.

Alles wat ik in dat oogendlijk gevoelde te vertellen, ware mij onmogelijk. Ik riep gestadig mijn vader! mijn vader! om Gods wil sta mij bij! Ik heb mijn vader wedergevonden, en hij sterft!

De politie-agent deed zijn best om den grijsaard tot het leven terug te brengen, en al ras gelukte hij in zijne pooging.

Zoodra mijn vader de oogen opende, zegde ik hem in geestervoering:

— Och vader! Gij hebt uwen zoon wedergevonden! Gij zijt geen bedelaar meer! o neen! dit zijt gij niet meer!

In den beginne scheen den onderling zijne zinnen kwijt te zijn, maar na eenige oogendblikken kreeg hij het verstand en met dit zijne ontsteltenis terug, en sprakeloos wierp hij zich voor mij op de knieën.

Ik hief hem weeneude van den grond en drukte hem andermaal aan mijne borst.

Och! gij zijt mijn kind! stamende hij eindelijk toen hij weer spreken kon. Ja, gij zijt het, want ik hervind in u het gelaat van uwe goede moeder! Zij is gestorven, niet waar? Och! ik zal haar weldra volgen, en dien engel in den Hemel wederzien, want ik heb zooveel geleden, mijn zoon, dat ik van God genade darf verhoopen. Maar nu ben ik toch gelukkig! Hebt gij mij nog lief, Victor? O! ik heb zooveel ellende doorgestaan.

men, wanneer een dier groote slokken met een half miljoen soldaten in ons landeken binnendrong dan... dan... zouden de troepen een *reeze* kunnen maken, die de bewondering van den Prins of de Queen voorzekeer zou opwekken.

Maar zie! De katholieke partij als naar gewoonte strijdig zijnde met alle verzwaring van lasten en vooral met alle nitbreiding van legermacht, wil van het wetsopstel niet weten, en weigert het in de Kamers voor te brengen. Zij is koppig en zegt tot den koning: « Sire! De lasten » zijn hooger dan het behoort, uw leger dient » voor niemendall; het veld heeft de boerenzon- » nen, en de stad heeft hare ambachtszonen » noodig. Loop naar China met uwe *reserve*! Ge » krijgt niets! Geen duet meer voor het militair » budget, geen man meer in de kazerne; en staat » het u niet aan, Sire, dar knut ge krabben gaan » vangen. »

Maar... 't leelijste van de zaak is, dat volgens den *Patriote*, de koning in plaats van krabben te vangen, geen enkele wet meer wil teekenen, omdat hij de 50,000 soldaatjes per omkeerende post niet ontvangt! Sapperloot! Wat nu gedaan met dat verlet werk? Een deel van den prof inhoudt?... Niet meer teekenen? Maar drommelen! Dan moet de koning een nieuw ministerie uit de katholieke meerderheid samenstellen, en dat nieuw ministerie zal ook de soldaatjeswet naar de maan blazen!

En toch nog niet teekenen?... Duivels! Dan moet de koning een *Cabinet d'affaires* sam-nstellen, om het wetsontwerp op de *reserve* voor te dragen, dat alweer door de katholieke meerderheid verworpen wordt!

En dan indien nog het teekenen niet volgt? Ha! Dan zal de Koning Senaat en Kamer of binden. Dan zal er moeten gekozen worden op het terrein van *Reserve*. Niet eene der twee partijen zou met de aanneming van dat wetsontwerp in het strijperk komen en dan?... Dan stond de koning alleen te gappen met zijne ontbondene Kamers, en zijne 50 duizend soldaatjes.... op het papier.

Dan zou de koning kunnen zeggen: ik ben de Senaat, ik ben de Kamer; en als Sire zou eens een reis naar Keulen ging doen, zouden misschien eenige Belgskens vinden dat wanneer Senaat en Kamer uit zijn, de deuren moeten gesloten worden en misschien voor goed. We zullen zien! Intusschen wordt het wetsontwerp door het katholiek ministerie niet voorgedragen, en zien we zeer gerust de nitwerking van 's Konings misnoegheid te gemoet. (Hedcl.)

Stads- & provincienieuws.

Men heeft toch verleden dinsdag eens hartelijk gelachen toen de valsehe tijding aankwam dat de liberale kandidaat te Philippeville gekozen was. In eenen oogslag waren de haantjes-voortrit der Tongersche geuzenrij op de groote markt vergaderd. En zij lachten zoo hartelijk! En zij vreevden zich in de handen! En zij deden aan de geuzen collihuizen drieleuken en blauwe vaandels uitsteken! En zij hielten de hoeden omhoog en zij riepen *O Vanderepereboom!* Oh! zij waren zoo blij dat de liberale kandidaat te Philippeville gekozen was! Wij behoeven die felle hollen niet te noemen, niet waar, die zooveel ambras veil hadden om de

victorie van M. Mineur te vieren; de lezers kennen ze, het zij altijd dezelfde.

Wij die voor de liberalen wisten dat de katholieke candidaat, M. de Caraman, gekozen was; wij die wisten dat de depeche die de victorie van M. Mineur aankondigde, geheel valsch was, wij hebben ons eens hartelijk den buik vastgehouden toen wij dat onnoozel ambras aanzagen.

Daar komt men op een maal met eene depeche aangehoopen die aankondigt dat de eerste tijding valsch was, dat de katholieke kandidaat M. de Caraman gekozen is, en dat M. Mineur, de liberale kandidaat, door den kof was gevallen!

Het was als of er een donderslag in het midden van de groote markt gevallen was. De geuzens van de groote markt vroeger van blijdschap aan 't springen waren, stonden daar zoo stijf en zoo koud als Ambiorix. Eenige minuten later strekten zij langs de muren naar links. De hevige onder hen vloekte gelijk een ketter.

Op hunne beurt staken de katholieken hunne vaandels uit. Het schoonste van alles, dat was dat de geuzen die hunne vaandels uitgestoken hadden in de Panw in de Twee Fonteynen en in eenige andere liberale herbergen, ze niet meer durfden terug trekken. Onder de vensters stonden een tal jongekatholieke geksch-ers te zingen: *Weg met het geuzens!* Dat duurde zoo tot dat het duister werd. Toen eindelijk het daglicht wegzonk, zag men in de halve schaduw eenen onduidelijke menschenlijke gedaante die gelijk een dief in aller haast de liberale vaandels losmaakte en ze met snelheid uitrok en verhoed, terwijl men erger dan ooit onder de vensters zong *weg met het geuzens!* op de wijze van *O Vanderepereboom!*

Kijk, als men zoo iets bijgewoond heeft dan heeft men goedgevoerd voor drie maanden.

Wij willen aan die fopperij niet meer belang geven als zij er verdient. Het is een vermakelijk knugtspel geweest en de menschen die er aan toegewijd geweest zijn zullen er nog lang mee lachen en het aan hunne nakomelingen vertellen.

Na, iedereen kan eens in verdoofing gebracht worden; en wij begrijpen dat de liberalen, door valsehe depechen verleid, hunne vaandels uitgestoken hebben.

Maar wat niet te verschoonen is, dat zijn de kwajongen-streken van die ambrastmakers, die met armen en beenen staan te slaan alsof zij de wereld vergeerden, en die veel beter zouden doen de aandacht niet op hun te trekken.

Laat ons daar nu maar van zwijgen, want die felle politiekers zouden zich nog wel inberhellen dat men veel belang aan hunne domme personen hecht.

De *Echo du Parlement*, het voorname geuzenblad van Brussel, heeft te Tongeren eenen correspondent die goud waard is.

Die jongen schrijft aan zijn blad dat er verleden zondag en maandag alhier waarden hebben plaats gehad, ter gelegenheid der serenade gegeven aan de heeren Delvoire, Coart en Slegers. Hij verhaalt dat de fanfare der Concordia zoo ruchtig uitgefluit zijn geweest dat de muzikanten in de bijzonder huiten hebben moeten vluchten en hunne serenade niet op straat maar binnen 's huis geven!!! Dat is wel drie kwart gelogen, maar toch de correspondent die dit alles voor waarheid vertelt kent dat goed en roept er bij dat geene der drie decoratieën verdiend was!

Verstaat gij dat, lezers? MM. V. Delvoire, J. Coart en A. Slegers verdienen de decoratie niet! Maar toen ridder Gullens gedeoreerd werd, oh! Maar toen ridder Gullens gedeoreerd werd, oh! Maar toen ridder Gullens gedeoreerd werd, oh! Maar toen ridder Gullens gedeoreerd werd, oh! Maar toen ridder Gullens gedeoreerd werd, oh!

Hoe Victor Van Haute nog eens van stand veranderd.

Eindelijk was er voor mij eenig licht in de duisternis van mijn gemeed gedaald. Eindelijk bestond er iemand voor wien ik leven kon. Ik had den vriend gevonden naar welken ik zoo vurig haakte, en die vriend was mijn vader.

De oude man leefde nu gerust; hij kreeg de gezondheid weder en met haar een weinig van zijne vroegere opgerimtheid. In den beginne werd gansch mijn gezin soldij aan zijn oederloof besteed, maar weldra kreeg hij de plaats van poortier in een fabriek en kon hij mijne oederloof-niing missen. De man was gelukkig en ware het nog meer geweest, hadde hij niet steeds in het diepste van zijn hart het naberoof van zijn verleden gevoeld; ook de gedachte aan mijne goede moeder, dompelde hem dikwijls in droefgeestigheid.

Op eenen donderdag, juist drie maanden nadat ik mijn vader weder vond, ontmoette ik den ouden Hendrik in het huis van Dikke Colotte. Wat was hij aangedaan als hij mij zag; hij drukte mij met kracht de hand en beet op zijne lippen om geen traan uit het oog te laten rollen.

— Och! Victor, zegde hij, waar zijt gij zoo lang geweest? Het is toch niet wel uwe goede vrienden aldus te vergeten.

— Kom! spreken wij daar niet van! ik ben op den dorpel geweest, beste vriend, en daar moet ik den Heer voor danken, want wie weet of ik anders ooit mijnen vader zou weder gevonden hebben.

Och! het is zoo veranderd bij ons. Neef Karel speelt den meester en alles moet onder hem buigen; ten mijnen opzichte durft hij nog zoo onbeschoft met te werk gaan, dewijl hij weet dat mijnheer het niet dulden zou. Sinds hij u te Zele, waar hij met M. Grootaert voor familie zaken

zijn huis met kroonen en boeketten geladen, zaterdags 's avonds las men in de tongersche geuzengazetten drie kolonnen aanspraken en loftuigen om de groote verdiensten van den nieuwen ridder te doen uitschijnen!

Zoo dan de decoratie van denx-schoolopziener Gullens was verdiend; maar de decoratie van drie onzer deftigste med-burgers zoo als de heeren V. Delvoire, Coart en Slegers, die moeten geschandvlekt worden, en de muzikanten die hen gaan feliciteren moeten uitgefluit worden.

Dat is de moraal der tongersche geuzerij!

Men schrijft ons uit Vechmael: Zondag was de gausche gemeente in feest. Ter gelegenheid van de decoratie, welke onzeach thare H. Burgemeester onlangs van wege den koning kreeg om, meer dan 55 jaar onafgebroken, het burgemeesterambt uitgeoefend te hebben, konden zijne verkleefde onderdanen niet nalaten hem de verschuldigde eer te bewijzen. Zoonast de blijde tijding vernomen werd bracht eenieder het zijne bij om dien blijden dag op te luisteren.

Reeds van zaterdag in den namiddag hoorde men het gelonder der kanons als voorbode van hetgeen 's anderdags ging gebeuren. Zondag, reeds vroeg in den voormiddag werd het dorp geschied door hetzelfde gebulder; enieders broezem klopte van vreugde, en, hoe prachtig was het niet als men den dreef die naar burgemeesters woning leidt binnentrad? Daar waagde men onder de heerlijkste praalboomen; daar wapperden de prachtigste vaandels; daar prijkten de aandoenlijkste opschriften, die, onder de edelste vorren, de gevoelens van eerbied, van verkleefheid en dankbaarheid der opgetogene inwoners uitdrukten.

In den namiddag zag men de inwoners met de naburige dorpen toegestroomd komen, de raadsheeren, gevolgd door de groote meerderheid der gemeente trokken stoetsgewijze naar de woning van ons achtbaar hoofd.

Als tolk van den gemeenteraad en van de inwoners van Vechmael, stuurde onze H. Secretaris hem een aandoenlijke redevoering toe, waarna onze achtbare schepen Vaukan hem een alleprachtigste versierdij vereerde. Daverende toelichtingen barstten los.

Diep ontroefd en aangenaam verrast, bedankte onze achtbare burgemeester zijne vereerders in gepaste woorden, hem tevens verzekerende van zijne voortdurende zelfopoffering.

Zijne dierbare rechtgenote bleef ook niet vergeten. Talentvolle kindertjes stuurden haar hartroerende en welgepaste versjes toe, waarna zij haar eenen niet minder prachtige bloemtuit vereerde. Die edele handelwijze had zich van haar hart meester gemaakt en tranen van aandooning rollen over hare wangen.

Het was een schitterende hulde gebracht aan den ijver en de verdiensten van onzen achtenswaardigen Meier.

gedurende geruimen tijd is hij het mikpunt geweest van eenen hoop dwarskoppen, gedurende geruimen tijd is hij de moeilijste wegen bewandeld, doch, door zijn ontwikkeld verstand, door zijn rijp overleg, door zijne steeds kalme houding heeft hij altijd de zaken weten te regelen volgens ieders genoegen.

Vergeten wij ook niet te melden dat gansch de gemeente op enkele nitonderingen na, het zich tot plicht had gerekend om deel te nemen aan het heelijk feest.

Hij leve lang te midde zijner medeburgers die hem beminnen, gezegend door de armen wiens voorzienigheid en steun hij geweest is. Leve Delvigne!!!

gewest is, op het toneel heeft gezien, doet hij niets anders dan schimpen, en dit doet juffer Sophie waardig harteer aan. Mijnheer Grootaert zelve heeft gezegd dat hij daar niet van hooren wilde.

Na nog een paar uren met den ouden Hendrik van den goeden verleden tijd geklapt te hebben, verlieten wij elkanderen, belovende meermalen te samen te komen.

Allegskensgewendt men zich aan het verdriet, even als aan het geluk, en geyvoelt men het minder. Wel dacht ik nog immer aan Sophie, maar als aan een onbereikbaar goed, als aan een wezen, dat maar in mijne denkbeeldige wereld bestond.

Op zekeren dag was ik te wacht, op het bureel van den burgerstand. Ik stond achteleos op den bovensten trap van het stadhuis als een der hoedschaploopers mij zegde dat er een rijk paar kwam trouwen.

Een half uur nadien kwamen er inderdaad verschiedene koetsen aangereden en de eerste persoon dien ik er zag uitspringen was... neef Karel.

Ik kon nauwelijks nog adem halen; waggelend trad ik de Kapellekamer (trouwplaats) binnen, en verborg mij in eenen hoek. Het konde zweet zijpeldde van mijn voorhoofd en tot in de ingewanden was ik ontroefd.

M. Grootaert bracht zijne dochter in; ik las de droefheid op haar gelaat, en daardoor werd ik ten vollen verbijstert. Het scheen mij toe dat all's voor mijne oogen danste en doortoen wemelde. Krampachtig hield ik mij aan eenen stoel vast. Ik hoorde de huwelijkswet aflezen en 't was alsof mij met ieder woord een deel van het leven ontging. De schepene vroeg aan Karel Thoris of hij Sophie Grootaert voor zijne wettige huisvrouw erkende. Ja! antwoordde hij. Maar, op hetzelfde oogendblik sprong Hendrik de kamer binnen, roepende zoo hard hij kon: Ga niet voort. Hij ging recht tot M. Grootaert en gaf hem eenen brief. (Wordt vervolgd.)